

מדינת ישראל

ועדות המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק: בד"מ 2/8/23
24 במרץ 2025

ועדה לפי תקנה 16 לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות), התשמ"א-1981

גב' לימור אייזנברג	- יושבת ראש
גב' רינה טיורי	- נציגת הסתדרות האחים והאחיות
עו"ד עירית אלטשולר	- נציגת היועצת המשפטית לממשלה

הקובל: התביעה המשמעתית במשרד הבריאות,
על ידי עו"ד תומר דגני חנית

נגד

הנקבל: מר יהודה סויסה אח מוסמך מספר רישום 178589
על ידי עו"ד אילה הוניגמן

דין וחשבון

לפי תקנה 16 לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות), התשמ"א-1981

1. ביום 15.8.2023 הוגשה נגד הנקבל, אח מוסמך מס' רישום 178589 (להלן - הנקבל), קובלנה מכוח האמור בתקנה 15(1) ו-3(3) לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות), התשמ"א-1981 (להלן - התקנות), בגין גילוי חוסר אחריות במילוי תפקידו והתנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד, בשל הזנה של הוראות רפואיות במערכת הממוחשבת של המחלקה בה עבד בבית החולים, ללא הסמכה וללא הרשאה.

בהחלטת ביניים בעניין האחריות מיום 4.12.2025 המלצנו למנהל הכללי של משרד הבריאות לקבוע, כי הנקבל, האח יהודה סויסה
א. גילה התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד בשל הזנה ללא הסמכה של הוראות רפואיות במערכת הממוחשבת של המחלקה בה עבד, ובכך עבר עבירת משמעת כאמור בתקנה 15(1) לתקנות;
ב. לא עבר עבירת משמעת כאמור בתקנה 15(3) לתקנות בשל גילוי חוסר אחריות במילוי תפקידו בגין אותם מעשים.

2. ביום 11.3.2025 שמענו את טיעוני באי כוח הצדדים לעניין אמצעי המשמעת שיש לדעתם להטיל על הנקבל בשל עבירת המשמעת שעבר כאמור לעיל.

3. עו"ד דגני חנית מטעם התביעה המשמעתית פתח את דבריו בהבהירו, כי טיעוניו לאמצעי המשמעת ההולם יתבססו על החלטת הוועדה לעניין האחריות, אך ציין שלא ישתמע מכך כי זה לדעתו אמצעי המשמעת ההולם למעשיו של הנקבל, משום שהוועדה לא קיבלה את כל טיעוניו ויתכן שהמנהל לא יקבל את המלצת הוועדה.

לטענתו לאור קביעות הוועדה לעניין האחריות, אין ספק שהנקבל חרג ביוזעין מסמכותו, הוא היה ער לכך שהזין הוראות שאינן בגדר סמכותו, והיה ער לכך כי ההרשאה ניתנה לו לתקופה זמנית של ההכשרה המקצועית אף שנשארה על כנה ולא בוטלה, והודה שלא היה צריך להחליט על דעת עצמו לשנות הוראות. כפי שעולה מהחלטת הוועדה, הנקבל פגע באמון בעובדי מערך האחיות (הסיעוד) שהוא מאושיות המקצוע, כוונותיו הטובות אינן מצדיקות לקיחת סמכות לא לו גם אם מדובר בשינוי בלבד של דרך מתן ושעות מתן ולא במינון, והמענה המשמעתית צריך להיות הולם.

כיוון לא נמצא תקדים לאחים שנתנו 220 הוראות שלא בסמכות, ביקש עו"ד דגני ללמוד משני מקרים שהוצגו לנו:

המקרה הראשון - עניינה של האחות רחל בליס (החלטת המנהל מיום 5.1.2016); המלצת הוועדה מיום 22.12.2015), אחות אחראית במחלקת תשוישים בבית אבות שרשינה הותלה לחודש בגין מתן הוראה לאחות לתת למטופל זריקה, הוראה שאינה מוסמכת לתת, כשדבריו גב' בליס חשבה שמדובר במצב חירום והיא טעתה בתום לב, בניגוד לנקבל שלא שמענו שהיה במי מן המקרים מצב חירום, אף שכפי שקבעה הוועדה לא נהוג להמתין עם טיפול בילדים המגיעים למחלקה לאחר ניתוח, והוא פעל במודע בכוונה, שלאור כשלונותיו בבחינות מידת המודעות שלו לאיסור היתה מוגברת. לטענת מר דגני, בניגוד לנקבל, שמעשיו גרמו להפתעת חבריו לעבודה, גב' בליס לא הסתירה שום דבר, עשתה דברים בגלוי אף שדיווחה על כך רק לאחר שבוע, וכן ציין כי היא לא ניסתה לקבל סמכות לאחר שנכשלה בבחינות, וגילה ונסיונה היו נסיבות אישיות לקולא.

המקרה השני - עניינו של האח מוחמד אגבריה (החלטת המנהל מיום 3.10.2017); המלצת הוועדה מיום 13.9.2017) אח שרישיונו הותלה לארבעה חודשים, כדברי עו"ד דגני "על אירוע אחד משברי" משום ש"נתן למטופל תרופה שסבל מכאבים ו(ל)חץ בחזה. באותו רגע הוא נלחץ. הוא ראה לפניו מטופל שסובל מכאבים בחזה והוא נתן לו תרופה" (עמ' 17-18 לפרוטוקול הדיון).

לטענת עו"ד דגני, אילו היה עושה חישוב טכני פשוט בהתבסס על תקופות ההתליה במקרים לעיל, היה מקום להתלות את רשיונו של הנקבל ל-18 שנה או אף יותר, אך אין הוא טוען שכך צריך לעשות, אולם ברור שההתליה במקרהו של הנקבל צריכה להיות ארוכה בהרבה מן המקרים לעיל.

כהכנה לטענת הגנה צפויה על הנזק שנגרם כבר לנקבל בגין ההליכים שננקטו נגדו, טען ב"כ הקובל כי אין מקום שהוועדה תתחשב ותזקוף לזכותו של מר סויסה את הבחירה להמשיך לעבוד אצל מעסיק שלא רוצה להעסיק אותו, זו בחירה שלו, איש לא מונע ממנו לעבוד במקום אחר.

בסיום דבריו ביקש עו"ד דגני מן הוועדה לא לעשות מה שעשתה לטענתו בהחלטתה בעניין האחריות ולהניח לטובת הנקבל "טענות שהוא טוען, רק בסיס הבל פיו" (כך במקור בפרוטוקול) ללא שהביא ראיות לכך, וביקש מן הוועדה להמליץ על התליית רשיונו של הנקבל לחמש שנים בקיזוז התקופה בה לא עסק בסיעוד (כשנתיים) אם הוועדה לא תקבל את טענתו בדבר בחירתו של הנקבל להמשיך לעבוד אצל מעסיקו.

4. בראשית דבריה התייחסה עו"ד הוניגמן, ב"כ הנקבל, לטענת ב"כ הנקבל בעניין השיקולים לעונש, וטענה כי בשלב זה השיקולים שעל הוועדה לשקול אינם רק אלה הנוגעים למעשים עצמם, אלא לנסיבות השונות למיניהן שעל טריבונל לשקול כשהוא בא להשית אמצעי משמעת. מקרה זה שונה מן הדוגמאות שהובאו, כפי שעולה מהחלטת הוועדה והתהיות שהועלו בה לגבי ההתנהלות הרחבה יותר מהתנהלות הנקבל, מן הקונטקסט, ממנו צריכה להגזר שאלת החומרה, כשלהדבריה דווקא הכמות מעידה על העדר חומרה, והפסיקה שהוצגה על ידי ב"כ הקובל אינה לעניין. זאת מן הטעם שלא יוחסו לנקבל טענות מעבר להזנת ההוראות - בגין קבעה הוועדה כי התנהג התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד אך זוכה מחוסר אחריות - כמו העדר דיווח או נזק שנגרם, מה שקרה בשני המקרים שהובאו על ידי ב"כ הקובל, כשבהחלטתה הוועדה הביעה אי נוחות לגבי התנהלות המערכת, והביעה תמיהה לגבי אי סגירת ההרשאה שניתנה לנקבל.

הוועדה חייבת לבדוק מה עבר הנקבל שנמצא שנתיים במחול שדים, פוטר ובימים אלה (לאחר שהושאר במקום העבודה בצווי ביניים, כולל של בית הדין הארצי לעבודה) ביטל בית הדין האזורי לעבודה בחיפה בפסק הדין העיקרי את פטוריו (פסק הדין בתיק פ"ה-56556-05-23 מיום 25.2.2024 הוגש בעת הדיון), כאשר מעולם לא נפתח הליך משמעת בנציבות שירות המדינה. בניגוד לנטען על ידי ב"כ הקובל, זכות העובד למקום עבודתו היא שלו ולא של המעסיק ולא נתפסת הטענה כי עובד צריך לעזוב מקום עבודה כי "לא מתאים" למעסיק. מדובר באדם שבנה קריירה, את שמו ומעמדו בעשר אצבעותיו, והוציא סכומים גבוהים כדי לנקוט בהליכים משפטיים שונים, מתגורר בצפון, אין אופציות של בתי חולים בסביבה, הוא מועסק במגזר הציבורי ואף שטעה במעשיו, עשה דברים מכוונה טובה, הועבר מתפקידו וסמכויותיו נשללו ללא שימוע, הפכו אותו לכוח עזר סיעודי ויותר משנתיים הוא מוענש ומושפל ובתחושה שהמערכת ממש רודפת אותו.

לקראת סיום דבריה איבחנה גב' הוניגמן את התנהגותו של הנקבל מאילו של גב' בליס ומר אגבריה, שני התקדימים שהציג עו"ד דגני, ציינה את היחודיות של מחלקת כירורגיה ילדים שהיא מולטי דיסציפלינרית שמייצרת בעיות מיוחדות בגלל העדר תחומי מומחיות ספציפיות, והנקבל עשה את מעשיו מרצון טוב, והמקרה הספציפי והחריג מצדיק התליה מינימלית כפי

שנעשה בעניין האח אוסאמה חלאילה (המלצת הוועדה מיום 24.11.2018) שהועמד לדין משמעתי בגין גניבה ורשיונו הותלה לשבועיים, כמו שיש לקחת בחשבון את תקופת שלילת סמכויותיו כאח והפיכתו לכוח עזר.

ולהחלטתנו -

5. כאמור לעיל וכפי שפרטנו באריכות ובפירוט בהחלטת הביניים בעניין האחריות מיום 4.2.2025, מצאנו שבגין עבירות המשמעת שיוחסו לנקבל בקובלנה, לא עבר הנקבל עבירת משמעת כאמור בתקנה 15(3) לתקנות בשל גילוי חוסר אחריות במילוי תפקידו, אך גילה התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד בשל הזנה ללא הסמכה של כ-220 הוראות רפואיות במערכת הממוחשבת של המחלקה בה עבד.

ונדגיש שוב. כאמור בסעיף 4.3 להחלטתנו, מדובר (יחד עם ייחוס "אי אמירת אמת" בתגובתו של הנקבל לפניית הממונה עליו בשיחת הטלפון ביום 9.1.2023 שאנו ראינו בה אי הבנה כפי שנותח בהרחבה בסוף 4.10 להחלטה) בשימוש שלא בסמכות במערכת הממוחשבת, בהזנת נתונים תוך שימוש בהרשאה שניתנה בתקופת ההכשרה לאח מומחה קליני, הרשאה שלא בוטלה על ידי בית החולים, ושלאי ביטולה התייחסנו בהחלטתנו (ראו בין היתר סעיפים 4.4 ו-4.9 כשעניין מעמדה של ההרשאה במקרה זה הושאר בהחלטתנו בצריך עיון, משלא נדונה בפנינו).

לא מדובר, ולנקבל לא יוחסו עבירות משמעת, "בגין התנהלותו לאחר הזנת הוראות, כגון העדר דיווח לממונים או לניהול סיכונים על אירוע או כמעט אירוע, הסתרת מידע מהיחידה לניהול הסיכונים או הסתרת דיווחים בכוונת תחילה וכו' " כפי שהדגשנו בסעיף 4.3 האמור. ונציין, ההוראות (שלא בסמכות) נרשמו במערכת הממוחשבת והיו גלויות גם לביקורת פרטנית מעמיקה לכל מי שנכנס לתוך הוראות ספציפיות, כמו גם לבקרה בהליכי בדיקת רשומות על ידי האחיות.

כך גם לא יוחסו לנקבל מתן תרופות לא נכונות (כאשר לא הוברר כמה מבין כ-220 ההוראות הן לתרופות או מינון וכמה מביניהן מתייחסות לשעות מתן ולדרך מתן), ומדובר בהוראות נכונות מבחינה קלינית רפואית שלא גרמו נזק למטופלים.

את חוסר הנוחות שלנו מאי הצגת המידע המלא והרלוונטי לגבי ההוראות שהזין הנקבל בטאנו לא אחת במהלך הדיון, שבמהלכו גם בקשנו בהחלטתנו מיום 6.6.2024 לקבל את מלוא המידע ממערכת הקמיליון. בקשתנו לא נענתה, ובמקום המידע (הקיים במערכת) שיכול היה להבהיר את השתלשלות העניינים לגבי מתן ההוראות, הוגשו לנו מסמכים שרק חיזקו את הסתירות ואי ההלימה בין המסמכים השונים (ביניהם בין היתר אי הבהירות והעדר התימוכין במסמכים הרפואיים לגבי ההוראה החריגה שהיוותה את הטריגר לבדיקת האירועים), כך שבסופו של דבר כפי שציינו בהחלטתנו, באירועים נשוא הקובלנה רב היה הנסתר על הנגלה.

6. משכך, ולאור המלצתנו, השאלה שעומדת בפנינו כעת היא מהו אמצעי המשמעת המתאים בגין עבירת המשמעת של הנקבל, קרי התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד בשל הזנה למערכת הממוחשבת של כ-220 הוראות שלא בסמכות, התנהגות בהקשר שתואר בהרחבה בהחלטתנו מיום 4.2.2025, כאשר השיקול המרכזי הוא אינטרס הציבור, אך תוך

שקילת נסיבותיו האישיות של הנקבל מהן לא ניתן להתעלם. לעניין זה ראו התייחסותו של בית המשפט העליון לשיקולים בהליכים משמעתיים, בקבעו בע"א 10979/04 ליביו לאור נ. שר הבריאות (פ"ד נט(6) 357), כי השיקול המרכזי הוא האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים, ומפני אינטרס זה נסוגות הנסיבות האישיות של הרופא, כדברי השופטת חיות (כתוארה דאז) בעמ' 362: "השיקול המרכזי בהליכים המשמעתיים שבנידון הינו השיקול של הגנה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים....לפיכך נפסק כי בהליכים ממין זה השיקול המרכזי שעל הגורם המחליט לשוות לנגד עיניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים הנוגעים לעבריו המשמעת העומד בפניו הם עניין משני שיש לשקלו, אם בכלל....." ויחד עם זאת, כדברי הנשיא ברק בע"א 50/91 אדגר סבין נ. שר הבריאות (פ"ד מז(1) 27), בצד האינטרס הציבורי, שהוא השיקול העיקרי בדין המשמעת "יש מקום להביא בחשבון גם את נסיבותיו האישיות המיוחדות של הרופא, אשר עומד לדין משמעת, וגם רשימת השיקולים בכגון דא אינה סגורה", וכדברי השופטת פרוקצ'ה בעניין ירדנה שרתוק (עש"ם 7635/05) (אמנם לעניין הדין המשמעת של שירות הציבורי בכלל, אך הדברים יפים גם לעניין הדין המשמעת של מקצועות הבריאות): "... עם זאת, התכלית המערכתית הכללית של הדין המשמעת אינה עומדת לעצמה, ולעולם יש לשקול בצידה גם את ההיבט האישי והאנושי הקשור בנאשם ובנסיבות חייו...." כן ראו עש"א 22835-11-23 (חיפה) מחמוד יונס נ. שר הבריאות מיום 24.3.2024. והאמור לעיל לגבי רופאים (ורופאי שיניים) נכון לגבי כל העוסקים במקצועות הבריאות.

7. לדעת ב"כ הקובל פרק הזמן המתאים להתליית רשיונו של הנקבל (התליית רישומו לעסוק בסיעוד כלשון התקנות) הוא חמש שנים, ובהעדר תקדים דומה, ביקש ללמוד משני תקדימים, של האחות רחל בליס ושל האח מוחמד אגבריה, כשהמקרה של גב' בליס לדעת מר דגני רלוונטי וקל יותר, ובשניהם מדובר במקרה אחד. אכן מבחינה מספרית, מספר ההוראות שלא בסמכות שנתן הנקבל עולה עשרות מונים על המקרה היחיד שנמצא בהתנהגותם של גב' בליס ומר אגבריה. אלא שלא בעניין המספרי בלבד עסקין. נתחיל בכך שבשני המקרים שב"כ הקובל מבקש ללמוד מהם, מדובר על מי שעברו, בנוסף לעבירה של התנהגות שאינה הולמת מקצוע הסיעוד כאמור בתקנה 15(1) לתקנות, גם עבירת משמעת לפי תקנה 15(3) לתקנות, קרי, גילו "חוסר יכולת, חוסר אחריות או רשלנות חמורה" במילוי תפקידם. בעוד שלגבי הגב' בליס יש קושי להבין מלשוננו של הדין וחשבון מה בדיוק מן המפורט בתקנה 15(3) יוחס לה בקובלנה, אך נראה כי נמצא שגילתה חוסר אחריות במילוי תפקידה, הרי לגבי מר אגבריה נקבע בפירוש שגילה רשלנות חמורה במילוי תפקידו. בעניינה של גב' בליס מדובר על מתן הוראה לאחות אחרת, על דעת עצמה ובחוסר סמכות, כאשר לא דיווחה על אירוע חריג לאחר שקרה אלא רק שבוע לאחר האירוע דיווחה עליו, לא דאגה מיד לאחר האירוע לבדיקת המטופל על ידי רופאה, וגם אמרה בעת ביקורת של משרד הבריאות בבית האבות, כי הזריקה ניתנה לפי הוראה טלפונית של הרופאה. נציין במאמר מוסגר, כי בטיעונו ציין ב"כ הקובל כי גב' בליס עשתה טעות בתום לב, כי נלחצה במקרה חד

פעמי, היתה לה מודעות נמוכה ולא ידעה שזה אסור. ולגבי מר אגבריה שמקרהו תואר על ידי ב"כ הקובל בטיעוניו בקיצור רב כאח שנלחץ ונתן תרופה למטופל שסבל מכאב בחזה, מדובר באח עבר עבירת משמעת לפי תקנה 15(3) האמורה בגין רשלנות חמורה במילוי תפקידו, ולאור הקיצור בו נקט עו"ד דגני בתיאור עבירת המשמעת שלו, מן הראוי שהדברים יועמדו על דיוקם: האח אגבריה הזריק לחולה במחלקה לרפואה דחופה תרופה ממקור לא ידוע, שלא זיהה, ממזרק בתוך אמפולה שאת תוכנה לא בדק ושהיו מונחים על הדלפק, כאשר חשב שזו תרופה שהיתה רשומה בגיליון החולה, ואשר נרשם לגביה שכבר ניתנה, תרופה אשר לא היה מורשה לתיתה וגם בדרך שבה נתן - בווריד, כאשר בסופו של דבר הזריקה (שלא היתה זו שנרשמה) גרמה להרגשה רעה של החולה, בלבול ושקיעה, והצריכה השגחה ואשפוז בטיפול נמרץ לב.

8. בעניינו של הנקבל לעומת אלה, מצאנו שאין בסיס לקבוע כי הנקבל גילה חוסר אחריות במילוי תפקידו. לא יוחס לו חוסר דיווח, ולמרבה המזל (או בשל הבנתו המקצועית של הנקבל) הוא לא עשה טעויות (גם לא בתום לב) בהוראות שנתן, והן היו נכונות מבחינה קלינית רפואית והתיישבו עם השכל הרפואי של מנהל המחלקה הממונה עליו כהגדרתו של זה, ולא גרמו נזק. הנקבל רשם את ההוראות שנתן במערכת הממוחשבת, מה שלא מתיישב עם טענת ב"כ הקובל כי מדובר בהסתרה או על "עבודה מתחת לרדאר". ההוראות ומי שנתן אותן כמו מי שביצע אותן על השתלשלות ההוראות בתיק, היו גלויים בפני כל מי שהיה נכנס לתיקים הפרטניים במערכת, הן במסגרת מעקבים שוטפים אחרי מטופלים והן בבדיקת רשומות תקופתיות בדיעבד על ידי האחיות (אחות אחראית ואחראי רשומות) וניתן היה לראות הוראות שהוזנו על ידי הנקבל. כפי שעולה מהחלטתנו, הטלנו ספק בכך שהתנהגותו של הנקבל נעשתה במסתורין (ראו, למשל, התיחסות בסעיף 4.12 לרישום הוראה "ביחד עם אילנה"), ומכל מקום, בהעדר מלוא המידע ושלמרות החלטתה לא הוצג לוועדה, וודאי שאין מקום לזקוף לחובתו של הנקבל הסתרה של מעשיו.

מדובר באח מוסמך ותיק, מסור, מוערך ואכפתי כפי שתואר גם על ידי עדי הקובל, במחלקה לכירורגית ילדים בבית חולים (המרכז הרפואי לגליל (נהריה)), מחלקה לא פשוטה, מולטי דיסציפלינרית, שלקח על עצמו במסגרת תפקידו מטלות נוספות (ביניהן נאמן כאב מחלקתי, נאמן בטיחות, מדריך סטודנטים), שמעסיקו רצה בקידומו ואיפשר לו להתמחות בתפקיד אח מומחה, ושמנהל המחלקה הממונה עליו, המתין להמשך עבודתם המשותפת לאחר שיוסמך כמומחה.

לצורך ההתמחות המעשית נתן לו בית החולים, מעסיקו, הרשאה למתן הוראות של אח מומחה במערכת הממוחשבת של בית החולים, לתקופת ההכשרה ותחת פיקוח, ואף שסיים את תקופת ההכשרה, השאיר בית החולים על כנה את ההרשאה שהיתה אמורה להיות לתקופה זמנית, מסיבה שלא התבררה בדיון בפנינו, כך שהנקבל יכול היה להמשיך ולהזין במערכת הוראות שרק אח מומחה רשאי להזין.

הנקבל, שניגש פעמיים לבחינות ההסמכה ונכשל, היה מודע לחוסר הסמכות שלו לתת הוראות של אח מומחה, על אף קיומה הפורמלי של ההרשאה, ולמרות זאת המשיך לעשות כן במשך כשנה. בכך עבר הנקבל עבירה של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד (כיום מקצוע האחיות), וכך קבענו בהחלטתנו.

אף שכל הוראותיו של הנקבל היו נכונות מבחינה מקצועית, וגם אם רק תיקן ושינה הוראות

שגויות, ואף שכל מעשיו נעשו - כפי שהאמנו לו (ואין צורך לבסס אמון בעד בהצגת ראיות תומכות כדעת ב"כ הקובל) - מתוך כוונות טובות ורצונו להקל על סבלם של הילדים, אסור היה לנקבל להפעיל שיקול דעת ולפעול מעבר לסמכותו, וככל שנתקל בטעויות המצריכות תיקון ומתן הוראות שאינו בסמכותו, היה עליו להסב תשומת לב הממונים עליו הן מתחום הרפואה והן מתחום האחיות, גם אם הדבר כרוך בחוסר נעימות ובאי מניעת כאב מהילדים. במעשיו פגע הנקבל באינטרס שיש לציבור בהגנה על רמתו ועל כבודו ועל האמון במקצוע האחיות, לפיכך הסתפקות באמצעי משמעת מינימלי ביותר במקרה כמו זה שלפנינו כמבוקש על ידי באת כוחו, אינה מתיישבת עם האינטרס הציבורי והצורך בהרתעה לבל יחזרו עובדי מקצוע האחיות על התנהגות כמו זו של הנקבל, גם אם כוונתם טובה.

9. יחד עם זאת, לא נוכל להתעלם מכך שבגין האירועים ברקע הקובלנה עבר הנקבל מסכת אירועים מורכבת, שכללה תלונה על מעשים פליליים וחקירה במשטרה (שבה התיק נסגר) ופיטורים שכניסתם לתוקף נדחתה בסעד ביניים, ולאחר מתן החלטתו בוטלו בפסק דין מיום 25.2.2024. זאת ועוד, הנקבל אינו עוסק בתפקידו כאח מוסמך מסמוך למועד השיחה ביום 9.1.2023 עם מנהלת הסיעוד ואחרים, ומאז הוחזר לעבודה בעקבות ההליך בבית הדין לעבודה הוא הועבר מתפקידו ונשללו ממנו סמכויותיו כאח מוסמך, ולמעשה הוא מועסק מאז ככוח עזר על פי החלטת האחיות הראשית בבית החולים (שאינו מביעות דעה לגבי תקינותה).

יהיה אשר יהיה המשך השתלשלות העניינים בפרשה שנפרשה בפנינו, וגם אם עבירת המשמעת של הנקבל היא שהביאה עליו את התוצאות הקשות עמן הוא מתמודד, לא נוכל כאמור להתעלם מן הקשיים שעבר הנקבל, בין היתר ההוצאות הכספיות שנשא בהן. לטענת ב"כ הקובל לא ראוי שנתחשב בקשיים אלה לזכותו של הנקבל, שכן הם נובעים מהתעקשותו, בחירתו להמשיך לעבוד אצל מעסיק שלא רוצה להעסיק אותו, והוא יכול היה לבחור מקום עבודה אחר. משמעות טענה זו היא שאל לו לעובד להאבק על שמו הטוב, מעמדו וזכויותיו במסגרת מקום עבודתו, ועם כל הכבוד, טענה זו טוב שלא נטענה משנטענה.

בכל מקרה, ולכך מסכים למעשה גם ב"כ הקובל, יש מקום להתחשב בתקופה שבה לא עסק הנקבל במקצועו כאח מוסמך וקיזוזה בחישוב תקופת ההתליה בהליך משמעת זה, על פי הגיון הדברים שבהחלטת השופט (בדימוס) סטרשנוב בעניין האח ראדי קבלן בתיק 28-13 לפיה ניתן להתחשב בתקופת השעיה שהוטלה באותו עניין למרות שמדובר בשתי ערכאות שונות ואף ברשויות שונות, וכי בכל מקרה יש להתחשב בתקופה בה היה מנוע מלעסוק במקצועו כאח מוסמך במשך חודשים רבים, ובהתחשב במטרת ההתליה של רישיון לעסוק במקצוע בריאות כעולה מפסק הדין של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק 23870-01-12 ד"ר אריה פיגר נ. השופט סטרשנוב, שם נקבע כי ענינה של התליית הרישיון הינה בראש ובראשונה מניעת העיסוק במקצוע בתקופת ההתליה, ומן הראוי שלא להתעלם מתקופה זו שבה ממילא היה מנוע מלעבוד בעת קבלת ההחלטה המשמעתית. וראו גם החלטה 21-14 בעניין ד"ר מייסון שם נלקח בחשבון בחישוב תקופת התליה הזמן בו נמנע מרופא לעסוק במקצועו (אף שעסק בתפקיד מנהלי-רפואי), וכן ברוח דומה, החלטה 14-14 בעניין ד"ר סוחמן בה נלקח בחשבון לעניין קביעת אמצעי משמעת של התליה כי הנקבל לא הועסק

מספר שנים במקצועו.

10. לאור כל האמור לעיל, נראה לנו כי אמצעי המשמעת הראוי בגין עבירת המשמעת שעבר הנקבל, הוא התליית רישומו לעסוק בסיעוד (אחיות) לתקופה של שנתיים וחצי (30 חודשים) שתחל ביום הפסקת עיסוקו בתפקידו כאח מוסמך, יום יציאתו לחופשה, 10.1.2023, וכך אנו ממליצות.

רינה טיורי	לימור אייזנברג	עירית אלטשולר, עו"ד
נציגת	יו"ר	נציגת
הסתדרות האחים והאחיות		היועצת המשפטית לממשלה